

27 Ιανουαρίου 2022

Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου (Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἁγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος](#) / [Ἁγ. Νικόδημος Ἀγιορείτης](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ὁρθοδοξία και Ὁρθοπραξία](#)

...Όταν ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος έκθρονίστηκε και στάλθηκε εξόριστος στην Κουκουσό, Άραβισσό και Πιτιούντα όλη ή Έκκλησία τών όρθοδόξων έπένθισε. Μè δάκρυα έλεγαν τὰ πλήθη τών πιστῶν και μοναχῶν: «Συνέφερεν, ίνα ο ήλιος

συσταλῆ ἢ ἵνα τὸ στόμα Ἰωάννου σιωπήσῃ».

Ἐκλαυσε ὅλη ἡ οἰκουμένη, διότι ἔμεινε σὰν πλοῖο χωρὶς κυβερνήτη, σὰν ποιμνιο χωρὶς ποιμένα· σὰν στρατόπεδο χωρὶς ἀρχιστράτηγο καὶ σὰν κόσμος σκοτεινὸς χωρὶς ἥλιο. Ἐκλαϊαν οἱ ὄρφανοὶ τὸν πατέρα τους. Θρηνοῦσαν οἱ μαθηταὶ τὸν διδάσκαλό τους, ὠδύρονταν οἱ πτωχοὶ τὸν προστάτη τους. Λυπόνταν οἱ ἁμαρτωλοὶ

τὴν ἐλπίδα τους, οἱ θλιμμένοι τὴν παρηγορία τους, οἱ ἄρρωστοι τὴν ἐπισκέψή τους καὶ οἱ διψασμένοι ἀπὸ λόγο Θεοῦ, διότι στερήθηκαν τὰ γλυκύτατα καὶ πάγχρυσά λόγια τῆς διδασκαλίας του. Κοινὴ ἦταν ἡ συμφορὰ, παγκόσμιο τὸ κακό, οἰκουμενικὴ ἡ δυστυχία.

Ὁ ἅγιος Ἰννοκέντιος ὁ Πάπας, γράφοντας γιὰ τὸν Χρυσόστομο πρὸς τὸν βασιλέα Ἀρκάδιο, λέγει: «Ὅχι μόνο ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ζημιώθηκε τῆς καλλιρρύτου ἐκείνου γλώσσας, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ ὑφήλιος ἐχήρευσε, ἀπολέσασα τέτοιον ἔνθεον ἄνδρα».

Ἐμεινε στὴν χηρεία αὐτὴ καὶ ἀπαρηγόρητη λύπη ὅλη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τριάντα τρία ὀλόκληρα χρόνια.

Τὸ 440 γίνεται ἡ ἀνακομιδὴ καὶ μετακομίζεται ἀπὸ τὰ Κόμανα τοῦ Πόντου στὴν βασιλεύουσα μὲ τέτοια τιμὴ, ἡ ὁποία δὲν ἔγινε ποτὲ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος σὲ ἄλλον, οὔτε πατριάρχη, οὔτε βασιλέα.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία στολισαμένη, ὑποδέχεται σήμερα ἀπὸ τὴν ἐξορία τὸ ζωομύριστο καὶ θαυματουργικώτατο σῶμα τοῦ φωστῆρος τῆς Χρυσοστόμου καὶ ἐορτάζει χαρμόсуна τὴν ἔνδοξη ἀνακομιδὴ καὶ μετακομιδὴ καὶ ὑποδοχὴ τοῦ λειψάνου τοῦ διδασκάλου τῆς οἰκουμένης.

Καὶ αὐτὸ μὲ κάθε δίκαιο, γιατί, πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ χαρῆ, σήμερα, ὅλη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σὲ ἓνα καιρό, ὅπου βλέπει ὅτι στὸ λείψανο τοῦ Χρυσοστόμου μεταβλήθηκαν ὅλοι οἱ νόμοι τῆς φύσεως καὶ ἐνεργήθηκαν μόνον οἱ νόμοι τῆς Χάριτος; Ὅτι σῶμα νεκρόν, ὅταν θέλῃ, κινεῖται, καί, ὅταν θέλῃ, μένει ἀκίνητον; Ὅτι σῶμα, ἐνταφιασμένο πρὶν 33 χρόνια, ἀνακομίζεται σῶο καὶ ἀδιάλυτο μὲ τὴν ὀλοκληρία ὅλων τῶν μελῶν καὶ μερῶν του;... Πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ χαρῆ, σήμερα, ὅταν εἶδε τὸ σῶμα τοῦ Χρυσορρήμονος νὰ εὐρίσκεται μὲν στὴν γῆ σὲ διάστημα τόσων χρόνων, ἔπειτα νὰ ἀνακομίζεται λαμπρὸ καὶ κροκοειδὲς στὸ χρῶμα; Εὐωδέστατο στὴν ὄσμή, ὑπερνικῶν ὅλα τὰ ἀρώματα τῆς γῆς; Καὶ ἔχων ὅλα τὰ ἄλλα οὐσιώδη καὶ συστατικὰ γνωρίσματα τῆς ἀγιότητος; Πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ χαρῆ, ὅταν εἶδε τὸ λείψανον τοῦ Ἰωάννου, νὰ γιατρεύῃ κουτσούς, νὰ ἀνορθώνῃ παραλυτικούς, νὰ φωτίζῃ τυφλούς;.... Πῶς δὲν ἦταν δίκαιο νὰ χαρῆ ὅλος ὁ κόσμος, βλέποντας ἓνα νεκρὸ σῶμα νὰ ἔχῃ ἐξουσία κατὰ τῶν στοιχείων; κατὰ γῆς καὶ θαλάσσης καὶ τοῦ ἀέρος; Νὰ σηκώνῃ ἀνέμους ἀπὸ τὴν θάλασσα, νὰ σχίζῃ σὲ ρήγματα τὴν γῆ, νὰ κάμνῃ τὰ πλοῖα νὰ κλινοῦν ἀπὸ μόνα τους, σὰν νὰ ἦταν λογικὰ καὶ ἔμψυχα, γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν; Καί, ἔπειτα, νὰ τὰ διευθύνη αὐτὰ σὲ ὅποιο τόπο θέλει; Καὶ γιὰ νὰ πῶ τὸ μεγαλύτερο καὶ θαυμαστότερο, πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ χαρῆ σήμερα ὅλη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅταν εἶδε νὰ ἀνοίξουν ἐκεῖνα τὰ ἄψυχα χεῖλη; Καὶ ὅταν ἄκουσε νὰ βγαίνῃ φωνὴ ζωντανὴ καὶ ἔναρθρος ἀπὸ τὸ πρὸ 33 χρόνων

νεκρωμένο στόμα τοῦ Χρυσοστόμου; Καὶ νὰ πεῖ «εἰρήνη πάσιν;». Ὅντως «Τὶς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος» (Ψάλμ. 76, 13)....

Λοιπὸν πῶς ἔγινε τέχνη χωρὶς τὸν τεχνίτη; Πῶς ἀκολούθησε ἔργο καὶ ἀποτέλεσμα χωρὶς τὸν ποιητὴ; Πῶς ἡ λύρα καὶ ὁ αὐλὸς ἤχησαν, χωρὶς νὰ τὰ κρούσῃ ὁ λυρωδὸς καὶ ὁ αὐλητής; Καὶ μάλιστα, ὅταν καὶ ὁ αὐλὸς καὶ ἡ λύρα ἦταν διεφθαρμένα; Θαυμάσια τὰ ἔργα σου Κύριε! Ἡ αἰτία ὅλη, ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ στάθηκε θεία καὶ ὑπερφυσική! Καὶ ὁ τεχνίτης τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἦταν αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον!...

Ὅστε, ἂν καὶ τὸ λείψανο τοῦ Χρυσοστόμου ἦταν κατὰ φύσιν νεκρὸ καὶ ἀκίνητο καὶ ἄφωνον, ἀλλὰ κατὰ χάριν ἦτο ζωντανὸν καὶ δι' αὐτὸ ἐκίνησε τὴν γλῶσσα του καὶ ἐλάλησε: «δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι».

Πρέπει σήμερα νὰ εὐφρανθοῦν οἱ ὀρθόδοξοι διότι βλέπουν τὸν ἀγιώτατον πατριάρχην Προκλον καὶ τὸν εὐσεβέστατον βασιλέα Θεοδόσιον, πῶς σηκώνουν μὲ πολλὴ εὐλάβεια τὸ πανσεβάσμιο λείψανο τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τὸ ἐμβάζουν μόνοι οἱ δύο μέσα στὸ ἅγιο βῆμα καὶ τὸ ἐναποθέτουν ὑπὸ κάτω τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τῆς ἁγίας Τραπεζῆς... Ἴδετε θαυμάσια, μὲ τὰ ὁποῖα, ὁ θαυμαστὸς Θεὸς ἐδόξασε ἐμεγάλυνε καὶ ἐθαυμάστωσε τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου;...

Δι' αὐτό, λοιπόν, ἅς χαροῦμε καὶ ἐμεῖς πνευματικῶς σήμερα. Ἄς εὐφημήσουμε μὲ ὕμνους καὶ ὠδὲς πνευματικὲς τὸν μέγα Χρυσοστόμο! Ἄς προσκυνήσουμε νοερὰ τὸ πάνσεπτό του λείψανο γιὰ νὰ λάβουμε καὶ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία δίδεται καὶ ἀόρατα ὡς ἀόρατη καὶ ἀπεριόριστη....

Μὲ ποιὸ ὄνομα ἱερὸ καὶ ἅγιο νὰ ὀνομάσουμε τὸν Χρυσοστόμο καὶ νὰ μὴν ἀρμόζῃ σὲ αὐτόν; Νὰ τὸν ὀνομάσουμε ἄγγελο; Καὶ τοῦ πρέπει, διότι αὐτὸς ἔζησε στὰ ἀλήθεια μιὰ ζωὴ ἰσαγγελη, μὲ χαυμενίες, ἀγρυπνίες, προσευχὲς καὶ ἀσκήσεις ὑπερφυσικὲς...

Πρὸ τοῦ θανάτου του τρεῖς ὀλοκλήρους μῆνες δὲν ἔφαγε ὀλότελα ἀνθρώπινο φαγητό, ὡς ἄσαρκος καὶ ἄϋλος μέχρις ὅτου ἐτελεύτησε. Βάστασε μὲ μόνην ἐκείνη τὴν ἄφθαρτη τροφή, πού τοῦ ἔδωσαν καὶ ἔφαγε οἱ ἱεροὶ Ἀπόστολοι, καθὼς μαρτυροῦν ὅλοι οἱ συγγραφεῖς τοῦ βίου του....

Νὰ τὸν ὀνομάσουμε Ἀπόστολον; Καὶ μάλιστα, διότι αὐτὸς μὲ τὴν πάγχρυση διδασκαλία του ἐσαγήνευσε πολλὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔφερε στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι ἐφάνησαν ὀφθαλμοφανῶς εἰς αὐτόν, ὡς ἰσαπόστολο, τόσες καὶ τόσες φορές, ὁ Πέτρος καὶ Ἰωάννης δύο φορές.... Ὁ Παῦλος στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅταν τοῦ ὁμιλοῦσε μυστικὰ στὰ αὐτιά, ἐρμηνεύοντας τὶς ἐπιστολές του, καὶ ὅταν αἰσθητὰ τὸν ἐφίλησε, εὐχαριστώντας αὐτόν, ἀφοῦ τὰ ἐρμήνευσε....

Νὰ τὸν ὀνομάσουμε Προφήτην; Ναί, καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸ ἀπέκτησε διὰ τῶν ἔργων... Ἐπροφήτευσεν στὸν ἅγιον Ἐπιφάνιο πῶς δὲν θέλει φθάσει νὰ πάῃ στὸν θρόνον του..., ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐξωριζόταν, περνώντας ἀπὸ τὴν Νίκαια προφήτευσεν στὸν πατέρα τοῦ βασιλιᾶ Μαυρίκιου, πού ἦταν ἄτεκνος, ὅτι ἔχει νὰ γεννήσῃ γιὸ πού μέλλει νὰ γίνῃ βασιλιάς, πῶς ἔχει νὰ ἀμαρτήσῃ πλήν θέλει πάλιν μετανοήσῃ καὶ θέλει ἀξιωθεῖ τῆς σωτηρίας, καθὼς ἔτσι καὶ τὰ πράγματα ἀκολούθησαν.

Νὰ τὸν ὀνομάσουμε μάρτυρα; Ναί, καὶ τοῦ ἀρμόζει, ἐπειδὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀσθένειες τῆς ὑδρωπικίας, τῶν πυρετῶν καὶ τῆς παντοτινῆς στομαχαλγίας, πού ἔπασχε ὁ τρισμακάριστος, ἔλαβε καὶ πολλὰ βάσανα καὶ μαρτύρια στὶς ἐξορίες του....

Διὰ αὐτὸ καὶ στὸν καιρὸ τοῦ θανάτου του, ἦλθαν οἱ ἅγιοι μάρτυρες Βασιλίσκος ὁ ἱερομάρτυς καὶ Λουκιανὸς καὶ τὸν προσκάλεσαν, γιὰ νὰ ἔλθῃ στὰ οὐράνια νὰ συγκατοικεῖ μὲ αὐτοὺς ὡς συναθλητῆς.

Νὰ τὸν ὀνομάσουμε Ἱεράρχη καὶ διδάσκαλο τῆς Ἐκκλησίας; Ναί, βεβαιότατα! Θέλετε νὰ τὸ καταλάβετε; Ἀκούσατε τὴν φοβερὴ ὀπτασία ποῦ εἶδε ὁ ἐπίσκοπός της Ἀραβισσοῦ Ἀδελφειός.

Αὐτὸς ἔχοντας πολλὴ ἀγάπη νὰ μάθῃ γιὰ τὸν ἅγιον Χρυσοστόμο ποῖα δόξα ἀξιώθηκε νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν Θεὸ στοὺς οὐρανοὺς, καὶ παρακαλώντας συχνὰ γι' αὐτὸ τὸν Κύριον ἦλθε σὲ ἔκσταση καὶ εἶδε ἕνα ὠραιότατον ἄνδρα ποῦ τοῦ ἔδειξε σὲ τόπο λαμπρὸ ὅλους τοὺς πατέρες καὶ διδασκάλους· ἀλλὰ δὲν εἶδε ἀνάμεσά τους τὸν Ἰωάννη! Καὶ λυπήθηκε κατάκαρδα. Τότε ἄκουσε φωνὴ ἀγγέλου ποῦ τοῦ εἶπε: « Ἰωάννην τὸν τῆς μετανοίας λέγεις; Ἄνθρωπος, πού εἶναι μὲ σῶμα, ἐκεῖνον νὰ δεῖ δὲν μπορεῖ, διότι παρίσταται ἐκεῖ, ὅπου ὁ θρόνος ὁ Δεσποτικὸς». Τὴν ἴδια ὀπτασία εἶδε καὶ ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ ἀσκητῆς.

Νὰ τὸν ὀνομάσουμε ρήτορα καὶ ἐξηγητὴ τῶν Θεῶν Γραφῶν;... Ὁ ρήτορας Λιβάνιος μπροστὰ στὸν Ἰουλιανὸν τὸν παραβάτη, καίτοι ἐχθρὸς τῆς πίστεως, ἐκήρυξε ὅτι ὁ Ἰωάννης ὑπερβαίνει στὴν ρητορικὴ καὶ τὴν σοφία καὶ τὸν Δημοσθένη, καὶ τὸν Πλάτωνα.

Στὴν ἐξηγήσῃ πάλι τῶν Γραφῶν ὑπερέβαινε καὶ αὐτὸν τὸν μέγα Θεολόγον Γρηγόριον. Ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ μέγας, παρεκάλεσε τὸν Γρηγόριο τὸν Θεολόγο νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, καὶ τὸ ἐπεχείρησε. Παρακαλώντας τὸν Θεὸ νὰ τὸν πληροφορήσῃ ἂν ἡ ἐξήγησή του εἶναι ὀρθή, ἄκουσε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν ἐξῆς φωνή: «Οὔτε σὲ σένα, οὔτε σὲ κάποιον ἄλλο τὸ χάρισμα αὐτὸ ἔχει δοθεῖ παρὰ στὸν Ἰωάννη τῆς Ἀντιοχείας». Ὁ δὲ ἅγιος Προκλὸς ὁ Πατριάρχης, ἔλεγε: «Ἔτσι εἶμαι ἐγὼ πρὸς τὸν μακάριο Ἰωάννη, ὅπως ἀκριβῶς πηγὴ πρὸς θάλασσα καὶ ρυάκι πρὸς ποταμὸ».

Γι' αὐτὸ καὶ σὲ κάθε διδαχὴ πού ἔκαμνε ὁ Ἅγιος, οἱ ἄνθρωποι πού ἄκουγαν, μὴ ὑποφέροντας τὴν χαρὰ, κτυποῦσαν πολλές φορές, κάτω ἀπὸ τὸν ἄμβωνα, ὅλοι μὲ συμφωνία τὰ χέρια τους.

Σὲ ἓνα μόνο καιρὸ, πού γινόταν λιτανεία στὴν Κωνσταντινούπολη, ἐκ τοῦ προχείρου ἔκαμε 18 λόγους στὸν δρόμο τὸ πάγχρυσο ἐκεῖνο στόμα! Τόση εὐκολία εἶχε στὸ νὰ ὁμιλῇ.

Νὰ ὀνομάσουμε τὸν Χρυσόστομο φίλο γνήσιό τῆς Θεοτόκου; Ναί, καὶ αὐτὸ τὸ ἀξιώθηκε! Εὐρισκόμενος ὁ Ἅγιος γιὰ τὴν ἀσθένειά του ἔξω ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, ἐκεῖ πού προσευχόταν κατὰ τὸ μεσονύκτιο, εἶδε ξύπνιος τὴν Κυρία Θεοτόκο, ἡ ὁποία ἦλθε πρὸς αὐτὸν μὲ ἄπειρο φῶς καὶ ἔχοντας τριγύρω τῆς πλῆθος ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες τοῦ εἶπε αὐτὰ μὲ φωνὴ χαριέστατη: «Ἰωάννη, τοῦ ἐμοῦ θεράπων Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, καλὰ ἀγωνίστηκες τὸν ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεως, καλὰ ἐποίμανας τὸ λογικὸν ποίμνιον, ἀλλὰ ἀνδρίζου ἀκόμη καὶ κραταιοῦ. Διότι ἰδοὺ καὶ μαρτυρικὸς σὲ ἀναμένει δρόμος καὶ ἀθλητικὸ σὲ περιμένει στάδιο διὰ ποικίλων πόνων καὶ πειρασμῶν, γιὰ νὰ καταστῇ φανερὴ ἡ δοκιμασία σου καὶ στὴν γῆ καὶ τὸν οὐρανό.... Ἴσως ἀγαλλιασθῇ λοιπὸν καὶ ἅς χαρῇ τὸ πνεῦμά σου, διότι ἔχει ἀποταμιευθεῖ γιὰ σὲ χαρὰ στοὺς οὐρανοὺς, ἀνάλογα μὲ τὶς θλίψεις σου».

Ἐπίσης καὶ ἡ θαυμαστὴ ὄπτασία πού εἶδε ὁ ἅγιος Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας.

Ὁ θεῖος τοῦ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Θεοφίλος εἶχε ἐχθρὸν τὸν ἅγιο Χρυσόστομο...

Βλέπει μία φορὰ ὁ ἅγιος Κύριλλος σὲ ὄραμα τὴν Κυρία Θεοτόκο, μαζί καὶ τὸν ἅγιο Χρυσόστομο, νὰ συνομιλοῦν μεταξύ τους σὲ ἓνα πάμφωτο καὶ ὠραιότατο τόπο. Βλέποντάς τους, ὅμως, ἐπιθυμοῦσε καὶ ἐζητοῦσε νὰ πάη κοντὰ καὶ αὐτὸς ἀλλὰ ὁ θεῖος Χρυσόστομος τὸν ἐπιτιμοῦσε καὶ τὸν ἐμπόδιζε. Τότε, ἀκούει φωνὴ ἀπὸ τὴν Θεοτόκο, πού ἔλεγε πρὸς τὸν Χρυσόστομο αὐτά: «Συγχώρησε τὸν γιὰ χάρι δική μου, διότι πολλὰ ἐπάσχισε, ἐκοπίασε γιὰ ἐμένα, καταντροπιάσας τὸν ὑβριστὴ Νεστόριο, καὶ ἐμένα Θεοτόκο μὲ ἀνακήρυξε. Ἀπὸ ἄγνοια τὴν ἄσχημη γιὰ σένα

γνώμη έσχημάτισε καί θα φανέρωση αúτην, πού απέκτησε με έπίγνωση».

Μετá από αúτò τò òραμα ò άγιος Κύριλλος, έγινε μεγάλος φίλος του Χρυσοστόμου, έπαινώντας αúτòν καί συνέγραψε πρόχειρα καί τòn βίον του.

Τί άλλο θέλετε νà òνομάσουμε τòn Χρυσοστόμο; Θαυματουργόν; Ναί, διότι τόσο πλούσια τοú έδόθη τò χάρισμα τών θαυμάτων, ώστε òλοι τòn έπωνόμιζαν «Ίωάννην τòn θαυματουργόν».

Νà τòn òνομάσουμε έλεήμονα; Καί βέβαια, για τήν ύπερβολική του εύσπλαχνία πρòς τούς πτωχούς τòn ώνόμαζαν òλοι «Ίωάννης ò τής έλεημοσύνης».

Νà τòn òνομάσουμε κήρυκα τής μετάνοιας; Καί ποιòς μπορεί νà τò άρνηθῆ! Τέτοια δύναμη είχε ò λόγος του στò νà τραβῆ τούς άμαρτωλούς σè μετάνοια, ώστε έφθανε μόνο νà άκούση κάποιος τήν διδαχή του για νà μετανοήση καί άλλάξη ζωή!.... Δίκαια λοιπòν από òλους ώνομαζόταν «Ίωάννης ò τής μετάνοιας»....

Άγιε τοú Θεοú, προσδεξαι, σè παρακαλοúμε, τò πάρον εύτελές έγκώμιον, òπως προσεδέχθη ò Κύριος της χήρας τὰ δύο λεπτά... Καί είς μèn τήν παροúσα ζωή φυλάττέ μας από κάθε βλάβη τών òρατών καί άοράτων έχθρών, είς δè τήν μέλλουσα άξίωσέ μας, δια τών πρεσβειών σου, τής ούρανίου Βασιλείας, με τήν Χάρη τοú Κυρίου ήμών Ίησοú Χριστοú, είς τòn Όποιον πρέπει ή δόξα καί τò κράτος σùn τώ Πατρί καί τώ Αγίω Πνεύματι είς τούς αιώνας. Άμήν.

Πηγή: agiazoni.gr